

DEMOKRÁCIA A GLOBÁLIS HÁLÓZATOK SZORÍTÁSÁBAN

FRICZ TAMÁS

Ma már a mértékadó társadalomtudományi szakirodalomban is elfogadott tény, hogy létezik egy globális elit, más fogalommal *deep state*, amelyik az informális hatalmát elsősorban a folyamatosan növekvő, brutális mértékű pénzügyi forrásainak köszönheti. Ennek az elsősorban pénzügyi-gazdasági elitnek az egyik fő jellemzője, hogy hálózatosan terjeszkedik s gyakorol befolyást más – politikai, kulturális, tudományos stb. – szférákra. Kiinduló tézisem: a globális elit alapvető célja, hogy az emberi együttélés három legfontosabb alrendszerének, a piacnak, az államnak és a társadalomnak a nemzeti keretek közötti működés módját átalakítsa, s egy szupranacionális világrend kereteibe ágyazza bele; alávetve a globális piac célkitűzéseinek.

PIACHEGEMÓNIA

A piac–állam–társadalom (PÁT) egyensúlya arra épült, hogy mindhárom szférának megvan az önálló logikája és működés módja, amelyek egyszerre kiegyensúlyozzák és korlátozzák egymást az adott nemzetállami keretek között – kapitalista gazdasági és demokratikus politikai viszonyokat feltételezve. Ennek „ideáltipikus” korszaka a II. világháború utáni tágabb értelemben vett Nyugaton valósult meg a hidegháború körülményei között, s tartott nagyjából éppen a közép- és kelet-európai 1989–90-es rendszerváltásokig, illetve a Szovjetunió megszűnéséig.

A PÁT ideális hármasságában a piac a helyi (nemzeti) keretek között az egyéni profitszerzés terepe, ahol megtermelődnek a nemzeti javak, az állam a közös megvalósulásának a terepe, ahol a demokratikus viszonyok között megválasztott kormányok korlátozzák a piac haszonelvűségét, a (civil) társadalom pedig a közérkölcsök, a közösségi normák és együttműködések szférája, ahol kialakul az állampolgárok közötti együttműködés kultúrája és szokásrendje. A piac individualizmusa és a társadalom közösségisége között az állam teremti meg az egyensúlyt, nem hagyja, hogy a piaci profitelv a gazdaságon túl áthassa a társadalmat is, de annak is ellenáll, hogy a társadalom közösségiségi- és szolidaritáselvére érvényesüljön a piac viszonyai között, mert mindkettő rendszeridegen működést eredményezne a másik terepen (az előbbi a *homo homini lupus* hobbesi világot hozná létre, míg a másik egyfajta működésképtelen szocializmushoz vezetne). A globális pénzügyi elit utóbbi harminc-negyven évben kibontakozó törekvése éppen ennek az egyensúlynak a felbomlasztása és radikális átalakítása, mégpedig a szupranacionális céloknak megfelelően.

Először is, a klasszikus helyi (nemzeti) piacon a szereplők a belső körforgásban tartják a megszerzett nyereséget, a globális elit által létrehozott, nemzetek feletti piac azonban már elsősorban és meghatározóan a globális szereplőknek termeli a profitot. Ez a legkülönbébb technikákon alapul, amelyek nagyjából a '70-es évektől formálódtak ki, s az 1989-es ún. „washingtoni konszenzusban” szimbolikusan is megjelentek a kulcsszavak: liberalizáció, dereguláció, privatizáció. A piaci és pénzügyi mozgások előtt módszeresen lebontották a nemzeti korlátozásokat és jogszabályokat – a piac globálissá vált.¹ A globális profit megszerzésének, a befolyó pénzek exponenciális növekedésének számos törvényes, féllegális és illegális módozata van, ezek közé tartoznak az *offshore* cégek, sajátos banki extraprofitok, tőzsdei és árfolyam-spekulációk, bennfentes kereskedés stb. A lényeg tehát, hogy a globális piac egyszerűen maga alá gyűri a helyi, nemzeti piacokat, a helyi profitot kiszivattyúzza a helyi vállalkozóktól és egy szűk elitkör számára koncentrálja. Klaus Schwab német tudós, aki létrehozta 1971-ben a Világgazdasági Fórumot (World Economic Forum, WEF), s ezzel jelentősen hozzájárult a piac globalizálódásához, azt mondta, hogy „a vállalatok ugyanúgy részei a globális társadalomnak, mint a kormányok és a civilek”.²

Másodszor, a globális elit a közjó felől a „magánjó” kiszolgálása irányába tereli az állam működését. Ez megjelenik olyan törekvésekben is, mint az állami feladatok kiszervezése: többek között a PPP (*public-private partnership*), azaz a közfeladatoknak a közszféra és a magántőke együttműködésén alapuló ellátása, ennél átfogóbban a *good government* helyett a *good governance*, vagyis a jó kormányzat helyett a jó kormányzás gondolata, amely a hagyományos állam feladatait minél szűkebben szabja meg, s a kormányzati feladatokat egyre növekvő mértékben átadja a piaci szereplőknek, cégeknek, vállalkozásoknak.³ Az állam „szétszedésének” másik iránya az állam beágyazása, integrálása egy

nemzetek, nemzetállamok feletti globális döntéshozatali folyamatba. Ez mutatkozik meg az Európai Unió föderalista törekvéseiben, illetve az egyes nemzetközi szervezetek, például az ENSZ hatókörének bővítésében, nemzetközi bíróságok politikai jellegű, nemzetállamok szuverenitását szűkítő döntéseiben, globális szervezetek nyomásgyakorlásában. Ennek részeként pedig – s ez már szűkebb témánkat érinti – a globális fősodor számára nem megfelelő demokratikus választási eredmények

relativizálása, nem megfelelő kormányok destabilizálása külső és belső erővel, vagyis a demokratikus intézményrendszer megtámadása akkor, ha az nem a globális elit szándékai szerint működik. Niall Ferguson írja a következőket: a bankárok számára „bizonyos mértékig az elsődleges motiváció valóban a profit volt. Ugyanakkor az eurókötvény-piac létrehozói nemcsak pénzt kerestek, hanem ezt eszközként használták az európai politikai integráció előmozdítására.”⁴

Harmadszor, a (civil) társadalmat normák, szokások, közösségi erkölcsök tartják össze, amelyek egyben egy nemzet tartópillérei is. A cél ebben az esetben a meglévő, évszázados gyökerezettségű normák, emberi, családi viszonylatok átalakítása, önmagából való kifordítása, s ezen keresztül az összetartó, közösségi értékrendek helyettesítése az individualitással, az egyéni szabadság abszolutizálásával. Ennek érdekében országon kívülről és belülről *hálózatosan szervezett erők jelennek meg a civil társadalom legkülönbébb intézményeiben*, a nyilvánosságban, és a keresztény valláserkölcsökön nyugvó polgári demokráciák működésének alapszabályát kérdőjelezzik meg, illetve állítanak helyükbe multikulturalista, kozmopolita, szélsőségesen individualista, a család, a vallás, a nemzet, a történelmi örökségek jelentőségét relativizáló életformákat, elvárásokat. A közösségi tudat átforgatásában a globális elit által finanszírozott és irányított nemkormányzati szervezetek (NGO-k), gigászi techóriások (Google, Amazon, Facebook, Twitter stb.) álcivil politikai szervezetek, jogvédő ügyvédi irodák,

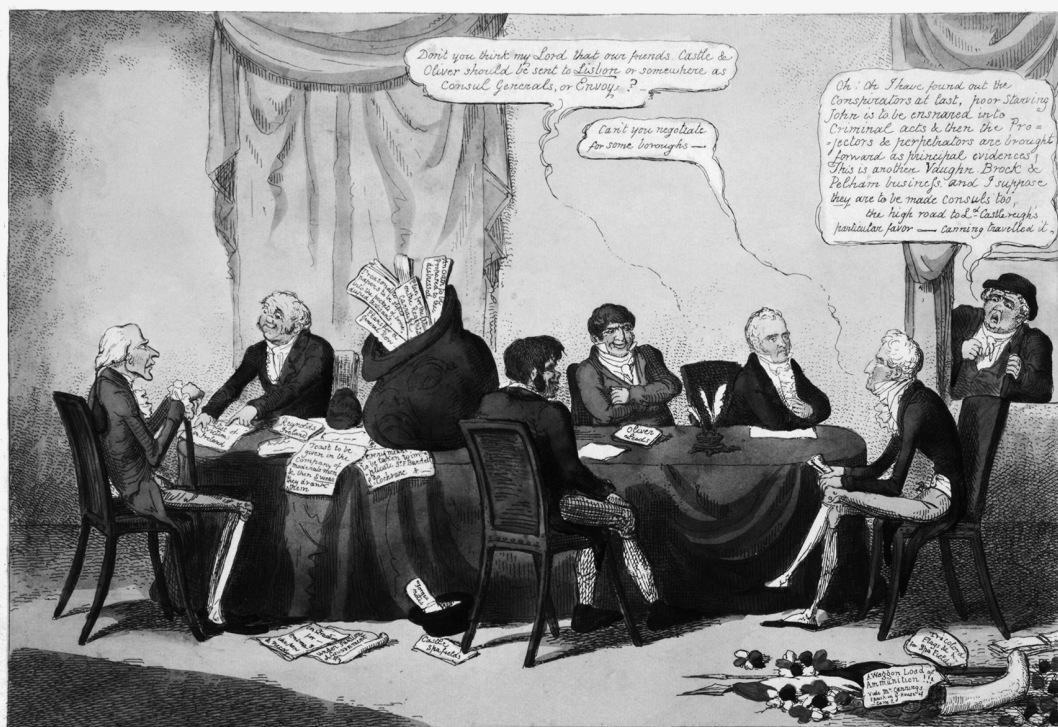
a globális fősodor számára nem megfelelő a demokrácia

1 Vö. Theodore LEWITT: The Globalization of Markets. *Harvard Business Review*, 1983/május.

2 Idézi: Niall FERGUSON: *A tér és a torony. Hálózatok, hierarchiák és harc a globális hatalomért*. ford. GEBULA Judit – VANCÓS Éva, Scholar, Bp. 2019. 363.

3 Vö. GAJDUSCHEK György: Governance, policy networks – informális politikai szereplők a döntéshozatalban. *Politikatudományi Szemle*, 2009/2.

4 FERGUSON: *l.m.* 369–370.

CONSPIRATORS or Delegates in Council. { Feb. 15th 1817 by W. Pines 85c Primarily

mozgalmak, informális hálózatok, agytrösztök stb. vesznek részt. Mark Zuckerberg FB-főnök sem rejtí véka alá, miben látja a század legfőbb problémáját: „napjainkban a küzdelem a szabadság, a nyitottság és a globális közösség erői meg az autoriter erők, az izoláció és a nacionalizmus között dúl”;⁵ s aligha kétséges, hogy a célok érdekében ő és kommunikációs világcége nem kis erőket tud mozgósítani.

A társadalom kötőszöveinek, az emberek közötti viszonyoknak a radikális átalakítása tehát a cél, amelynek végeredményeként a társadalom atomizálódik, és mint individuumok tömege, besorolódik egy nagyobb, nemzetek feletti világtársadalomba (*global open society*), amelyen belül a nemzeti identitások feloldódnak, a határok légiesednek. Ian Tomlin már 2009-ben lelki szemei előtt látta „az emberek közötti szövetségek végtelen formáit, amelyek figyelmen kívül hagyják a vallási és a kultúrabeli különbségeket a globális együttérzés érdekében, amely létfontosságú a bolygó életben maradásához”.⁶ Világos, egyértelmű szavak, s az is észrevehető, hogy a globalizmushoz csatlakozó nem pénzügyi, hanem szellemi elit számára ez a világ megmentéséről szól, sőt egyfajta új üdvtan.

Ha ezek, a globális elit által irányított tudatos és tervezett átalakító folyamatok célba érnek a 21. században, akkor a PÁT alrendszeireinek egyensúlyára épülő viszony felbomlik, s ezzel együtt felbomlanak a nemzetállamok és a demokráciák is, hiszen alárendelődnek egy nagyobb, szupranacionális egységnek, amelyben elveszítik karakterüket, működési logikájukat, összetartó erejüket. Ebben az átlenyegülésben a globális elit szempontjából kulcsfontosságú az állam szuverenitásának, demokratikus legitimitáción alapuló integritásának szétrombolása, mert az állam az a szféra, amelyik a piacot és a társadalmat kiegyensúlyozó politikájával, a közjő iránti elköteleződésével és uralmi eszközeivel képes egyensúlyban tartani, és ezáltal a nemzeti kereteket megőrizni.

Amikor tehát arra kérdezzük rá, hogy mi fenyegeti leginkább a 21. században a demokráciát, akkor az nem más, mint a globális elit részéről a PÁT

Összeesküvés-gyakorlat – Brit államférfiak szatirikus ábrázolása kémekek társaságában, 1817 (Library of Congress)

5 Mark ZUCKERBERG: Commencement Address at Harvard. *Harvard Gazette*, 2017. május 25.

6 Idézi: FERGUSON: *Im.* 483.

New World Order –

Az ENSZ székháza New Yorkban
a '70-es években
(Library of Congress)

egyensúlyának felbomlásztására, azaz a (nemzeti) piac, az állam és a társadalom önállóságának, szuverenitásának megszüntetésére irányuló, ma már nagyon jól látható szándék.

A GLOBÁLIS ELIT HÁLÓZATAI

Kérdés azonban: hogyan térképezhető fel a globális elit, hogyan körvonalazható és kontúrozható tudományos eszközökkel, túl az alaptalan összeesküvés-elméleteken, feltevéseken és nem igazolható állításokon? A válasz erre azért nehéz, mert a globális elit egyik legjellegzetesebb tulajdonsága éppen az, hogy rejtőzködik, nem mutatja meg magát, tehát egészen másképp működik, mint az előző évszázadokban a birodalmak vagy nagyhatalmak, amelyek meglehetősen nyíltan törtek regionális, kontinentális vagy globális hatalomra. Úgy is fogalmazhatnánk, hogy a korábbi birodalmak és nagyhatalmak olyan formális szervezetrendszerek, amelyek működésének jelentős része – persze korántsem az egésze – a nyilvánosság előtt zajlott.

Ezzel szemben a mai globális elit jellemzője a hálózatos működésmód. Amíg a szervezet emberek közötti formális, hierarchiákra épülő együttműködési formákat jelent, amelyek a legtöbb esetben jogszabályok szerint működnek

(adott esetben demokratikusan vagy éppen autokratikusan), addig a hálózatok olyan személyközi viszonyok, kapcsolatrendszerek, amelyek nem formálisak, nem rögzítettek jogszabályok által, sőt éppen rugalmasan változnak, és sok esetben láthatatlanok, így nem ellenőrizhetők. A hálózatok is lehetnek hierarchikusan felépülők, akár csak a szervezetek, a legtöbb esetben léteznek bennük hatalmi központok vagy más néven csomópontok is, de a lényeg mégis az, hogy megkerülik a szervezetek kötöttségeit, a jogi kereteket, a külső ellenőrizhetőséget, vagyis a rögzített, statikus, formális működésmódot.

Niall Ferguson a már említett *A tér és a torony* című, nagyszabású munkájában történelmi metszetben a hierarchiák és a hálózatok ellentétét állítja fel, mint két olyan szervezet(t) működésmódot, amelyek felváltva vagy egymást keresztezve határozták meg az egyetemes történelem menetét. Ferguson átfogó történelmi apparátust mozgatva meggyőzően érvel például amellett, hogy míg a 20. századot a hierarchiák határozták meg, addig a 21. században egyre inkább a hálózatok uralma látszik bekövetkezni. Annyiban van vitám a szerzővel, hogy jómagam a hálózattal nem a hierarchiát állítanám szembe, ugyanis meggyőződésem szerint a hálózatban is megjelenhetnek a hierarchiák, sőt a leggyakrabban meg is jelennek éppen a kialakuló hatalmi központ(ok) által, amelyek irányítóként lépnek fel a Barabási Albert-László által „kisvilágoknak” nevezett hálózati egységek fölött. (Ilyen hierarchiák nagyon erőteljesen megjelennek például a szabadkőművességen belül is). Barabási könyvének egyik kulcsmondata éppen az, hogy „a hierarchikus modularitás a legtöbb valódi hálózat általános tulajdonsága, amely a skálafüggetlen felépítéssel együtt jár.”⁷ A hálózat ellenpárja sokkal inkább a szervezet, amelyik statikus, kötött pályán működik, jogszabályok által meghatározottan, míg a hálózat dinamikus, a személyközi viszonyok folyamatos átalakulásban vannak, a célként jelölt feladatnak megfelelően amőbaszerűen változnak, a gyenge és erős kötések szerkezete megújul, a hálózat egyes sejtjei, egységei feloszlanak, majd újak jönnek létre, újabb csomópontok alakulnak és így tovább. De a hálózatokban ezek nem véletlenszerűen mennek végbe, mint a két magyar matematikatudós, Erdős Pál és Rényi Alfréd híres gráfelméletében, hanem a központ vagy központok által tudatosan irányítottan.

Lényeges, hogy vannak felfedett, viszonylag láthatóan, a nyilvánosság előtt működő hálózatok, és vannak nem látható, önmagukat tudatosan elfedő, láthatatlan hálózatok. Látható hálózatok például a Nagycsaládok Szövetsége, egyházi-vallási közösségek, önkormányzatok szövetségei, kamarai érdekszövetségek, civil értékközösségek, mozgalmak, illetve internetes közösségek, amelyekre leginkább jellemző a folyamatos változás, bővülés, növekedés, bomlás és újraépülés. Ezek a hálózatok céljaikat nem titkolják, viszonylag ellenőrizhetően működnek, de tevékenységük mégsem formalizált, kötött, mint a szervezeteké.

Vannak azonban olyan, láthatatlan hálózatok, amelyek felderítése, feltérképezése és nyilvánosság előtti megmutatása nagyon nehéz, összetett feladat, hiszen ezeket a hálózatokat azok irányítóinak és tagjainak akarata ellenére kell felkutatni. Azért titkolják a létezésüket, mert sajátos céljaikat nem kívánják felszínre hozni, ugyanis az éppen a cél elérését akadályozná meg, hiszen sok esetben ezek a célok a társadalom, a politikai közeg nagyfokú ellenállásába ütköznenek. Ezekről a kevésbé látható hálózatokról általánosságban elmondható, hogy tevékenységüket a „hivatalos”, más szóval formális szervezetekbe és intézményekbe behatolva, a személyközi viszonyokban elterjedve végzik. Éppen azért nem formalizálódnak, nem válnak szervezetté, mert céljuk valójában éppen a fennálló szervezeti rend átformálása, hosszabb távon pedig az ezeken belüli hatalomátvitel. Könnyen adná magát a hasonlat, különösen a jelenlegi pandémiás időszakban, hogy úgy terjednek az emberek között, mint a vírus, azonban ez mégis megtévesztő hasonlat lenne, mert amíg a vírus véletlenszerűen terjed az egész világon, addig a láthatatlan hálózatok a társadalom jól kiválasztott intézményeit és szervezeteit célozzák és „fertőzik meg”, mégpedig tudatos elképzelések és tervek alapján.

Láthatatlan hálózatok nyilvánosságra hozása

7 BARABÁSI Albert-László: *Behálózva. A hálózatok új tudománya*. Libri, Bp. 2020. 255.

Látható tehát, hogy a tudomány, az elmélyült elemzés számára kétségtelenül új kihívás ezeknek a láthatatlan hálózatoknak a feltérképezése, s természetesen az összeesküvéselmélet-gyártással kapcsolatos unalmas megbélyegzés is éppen azt a célt szolgálja, hogy ne jussunk közelebb e hálózatok megismeréséhez. Pedig ha a 21. századi társadalmi és politikai folyamatok mozgatórugóit meg akarjuk érteni, s itt értek egyet Fergusonnal, ahhoz éppen a hálózatok céljait, működés-módját, eszköztárát kell felfedeznünk! Ezek ismerete nélkül ugyanis olybá tűnhet az egyszerű halandó, de még az elemző számára is a történelem, mint hogyha „az egyik elbaszott dolog követné a másikat egymás után”.⁸ Ennél azonban sokkal tudatosabb folyamatok zajlanak ebben a században (is).

Első megközelítésben két módszertani javaslatom van a láthatatlan hálózatok feltérképezésére. Az egyiket *a sötét anyag-módszer*nek hívnám: ennek az a lényege, hogy amikor a politikai események során előzetesen nem megjósolható fordulatok következnek be, akkor logikai alapon tételezni kell a hiányzó faktor jelenlétét. Amennyiben az ok-okozati összefüggés keresése létező elemzési forma, akkor a logikailag hiányzó láncszemet pótolni kell, ha feltételeken is.

A hiányzó láncszem logikai felismerése kiindulópontnak fontos, ám nem elegendő feltétele a láthatatlan hálózatok feltárásának. Ami ehhez igazán közelebb visz, az nem más, mint a *kisülés* jelensége: egy olyan pillanat, esemény, nyilatkozat, történés stb., ami óvatlanul vagy tudatosan, de világos jelzés egy informális szerveződés létéről, adott esetben minden előzmény nélkül, váratlanul. Ezek olyan mozzanatok, amelyekkel első körben a közvélemény nem tud mit kezdeni, viszont egy alapos elemzés képes felfedezni a mögöttes erőket. Ilyen mozzanat volt például J. F. Kennedy meggyilkolása 1963 novemberében Dallasban: Kennedynak szándékában állt egy mögöttes, rejtőzködő háttérhatalommal szemben fellépni, amiről meggyilkolása őszén egy híres beszédében tájékoztatta is a közönséget és a világot.

A másik példa Alfred Herrhausenhez kötődik, aki 1989 novemberéig a Deutsche Bank elnök-vezérigazgatója volt, egyben Helmut Kohl kancellár gazdasági főtanácsadója. Herrhausen a közép- és kelet-európai rendszerváltások hajnalán azt tűzte ki célul a nemzetközi pénzügyi közösség számára, hogy adósságelengedéssel vagy átütémezéssel és egyéb támogatási formákkal segítse ki a gazdasági válságból elsősorban Lengyelországot és Magyarországot. Ezeket a célokat elmondta a nemzetközi nyilvánosság előtt, azonban elképzelései nem találtak a globális pénzügyi elit célkitűzéseivel, sőt. Herrhausent 1989 novemberében Frankfurtban időzített bombával, a kocsijában felrobbantották.

A következő példa 2003-ból származik: a republikánus George W. Bush, illetve a demokrata John Kerry harcolt az elnöki székért az Egyesült Államokban, s a kampány során több interjú is adtak. Külön-külön megkérdezték arról mindkettőjüket, hogy valóban tagjai-e a Skull and Bones nevű titkos társaságnak, amelyik a 19. század óta működik, s kiemelkedő politikai-, illetve bankárdinasztiák a tagjai, vagyis csúcstelitklubnak számít. E kérdésre mindketten azt felelték, hogy igen, de erről nem beszélhetnek többet, mert a társaság szabályai tiltják. Ekkor értesülhetett arról a nagyközönség, hogy van egy titkos társaság – rejtett hálózat –, amelyiken belül megszűnik a republikánus–demokrata szembenállás, s egyfajta közös globális értékrend – persze érdek is – tartja össze.

E „kisülés” felett persze gyorsan napirendre tért a közvélemény, de mégis áruklódó mozzanat volt. Sajátos pillanat volt az is, amikor tavaly az *Il Giornale* című olasz lap megírta, hogy Angela Merkel kancellárasszony telefonos beszélgetésben arra vette rá a Ligával együtt kormányzó Öt Csillag Mozgalom vezetőjét, hogy álljon át a baloldali Demokrata Párt oldalára, és velük együtt folytassa a kormányzást. Ez a kisülés megmutatta azt, hogy létezik az unió intézményrendszerén belül egy globalista hálózat, melynek informális nyomásgyakorló képessége kormányok megdöntésére is képes.

⁸ Ezt a kissé vulgáris és elkeseredett megállapítást Alan Benett drámaíró tette, akit Ferguson idéz. FERGUSON: *l.m.* 84.

az unió intézményrendszerén belüli globalista hálózat

A következő két példám már közelebről érinti hazánkat. Nemrég történt, hogy Donáth Anna Júlia, a Momentum európai parlamenti képviselőjének egy informális, párton belüli beszélgetése nyilvánosságra került, melyből világossá vált, hogy ő és a pártja folyamatosan kapcsolatot tart a hozzájuk közel álló uniós biztosokkal és képviselőkkel, s az egész kapcsolatrendszer kifejezetten egy nemzetközi, globalista és liberális értékrendű hálózat jellegzetességeit mutatja. A végére hagytam azt a globalista, világot átszövő hálózat létezését bizonyító kisülést, melyet nem más, mint e hálózatnak az egyik, bár nem feltétlenül a legfontosabb hatalmi központja, csomópontja, azaz Soros György mutatott be. Az előzmény az Európai Bizottság panasza után az Európai Unió Bíróságának döntése volt arról, hogy a magyar felsőoktatást szabályozó 2017-es törvény – amelyik a liberális fősodor szerint a Soros által alapított Közép-európai Egyetemet (Central European University, CEU) hátrányos érintette – jogsértő, ütközik az uniós jogokkal. Ekkor a sikertől nyilvánvalóan felbuzdult bankár egy írásában szó szerint „felszólította” az uniót arra, hogy büntessék meg Magyarországot, a magyar kormányt, ami a korábbi Soros-nyilatkozatok és -írások alapján egyszerre jelentene jogok megvonását hazánktól, illetve kemény pénzügyi szankci-

„Elesett, elesett Babilon”
(Ézs 21,9) – Babilon
bukásának ábrázolása
a Luther-Bibliában, 1535
(Wikimedia Commons)

ókat, a támogatások egy részének elvonását. Ekkor vált egyértelművé, hogy Soros György hálózata olyan szinten behatolt az uniós döntéshozó szervezeteibe, mind a Bizottságban, mind pedig a Parlamentben, hogy megengedhette magának ezt a „normális” esetben egyébként elfogadhatatlan hangnemet. Mindez arra utal, hogy a globalista hálózat a személyközi viszonyokban olyan szinten van jelen, amely már felveti a kérdést, hogy ki is hozza immáron a valóságos döntéseket az unióban és milyen szinteken: a szervezet vagy a hálózat?

Az utóbbi két példa megmutatja azt is, hogy a globalista pénzügyi és liberális elit elsősorban hálózatosan működik, s időnként létrehoz olyan szervezeteket is (mint például a Külkapcsolatok Európai Tanácsa), amelyek éppen a hálózat hatásos működésének eredményeképpen – és ez a fontos! – ellenállás nélkül jöhet a „felszínre” s válhat szervezetté. A jelenlegi korszak azt mutatja, hogy a globális elit készül az áttörésre, ami tartalmilag azt jelenti, hogy a hálózatai olyan mértékben átszöttek már az unió, illetve az egyes tagállamok különböző

döntéshozó intézményeit, amelyek eredményeképpen átvehetik a hatalmat a formális döntéshozó intézményekben és szervezetekben, legyenek azok az unió, illetve egyes, főként nyugat-európai nemzetállamok intézményei, vagy legyenek a civil társadalom, a kultúra, a vallás, a tudomány, az egyetemi szféra intézményei és szervezetei.

Kiválóan mintázza ezt az Alapjogokért Központ 2020-as kutatása, amelyben azt vizsgálták, hogy meghatározott témákban mely NGO-k lobbiztak a legaktívabban a brüsszeli Európai Bizottságnál; megvizsgálták, hogy egyes lobbisták hányszor találkoztak adott időszakon belül uniós biztosokkal, illetve kabinetvezetőkkel. Kiderült, hogy elsősorban a „nyílt társadalom” eszméjéhez, tehát Soros György hálózatához köthető NGO-k találkoztak a legtöbbször a Bizottság funkcionáriusaival, s e találkozóknak erőteljes befolyása volt a későbbi bizottsági nyilatkozatokra, döntéshozatalra. A leglényegesebb mégis az, hogy a Soros-hálózat lobbistái nem a nyilvánosság előtt, hanem háttértárgyalásokon gyakoroltak nyomást a döntéshozókra, ami éppen a rejtőzködő hálózatok legjellegzetesebb vonása: az informális, személyközi kapcsolatokon keresztüli befolyásolás.

A globális elit a világhatalommal és világtársadalommal kapcsolatos céljait tehát fokozatosan, lépésről lépésre kívánja megvalósítani, s mivel ezek a célok az egész világon széles ellenállásba ütköznek, ezért eleinte nem látványosan működő, formális-statikus nagy szervezeteket bíznak meg ezzel a feladattal, hanem hálózatokat építenek, amelyek a személyközi kapcsolatokon keresztül beépülnek a formális intézményekbe, ezeken belül hatalmi központokat hoznak létre, s végül ráveszik arra a formális intézményeket, hogy vegyék át a globális elit célkitűzéseit, s immáron ők hirdessék meg a szupranacionális világhatalom elsőrendűségét és elengedhetetlen bevezetését.

Korszakváltó periódusban vagyunk tehát, a mai korban dőlhet el az, hogy a globalista hálózatok végül átveszik-e a hatalmat a hagyományos nemzetállami intézmények és szervezetek felett. Mindez annak függvénye, hogy képesek vagyunk-e mi, vagyis a nemzetállamokra, demokráciára és keresztény kultúrára épülő hagyományos intézményrendszer hívei ellenállni ennek a globális törekvésnek.

AZ ELLENÁLLÁS ESZKÖZEI

A kérdés persze az: a fentiek fényében, vajon hogyan lehet a leghatékonyabb védekezni a globalista törekvésekkel szemben, amelyek már a mindennapjainkat érintik (lásd „érzékenyítő” kurzusok, kereszténygyalázás, állampolgári jogvédők, kívülről szervezett tüntetések stb.)? Ha valamilyen haszna lehet ebből a szempontból a fentiekben kifejtetteknek, akkor az abban áll, hogy felismerjük: a globalizmus rejtőzködő hálózatokon keresztül akar áttörést elérni a hagyományos intézményeinkkel szemben. Nos, ehhez kell adekvát eszközöket megválasztani, és a nyilvánvalóan háborús tartalmú összecsapást megvívni. Ez a következőket jelenti:

1) Ellenhálózatokat kell létrehozni, mert hálózatokkal szemben a hálózatok adekvát védekezési módot jelenthetnek. Ezek formái változatosak lehetnek: internetes fórumok, aláírásgyűjtések, mozgalmak (mint például a Civil Összefogás Fórum, illetve annak körei és csoportjai, vagy a keresztény értékeket védő, hálózatosan terjeszkedő CitizenGO kezdeményezés), társaságok, nemzetközi, uniós szerveződések stb. Ezeknek a hálózatoknak célul kell kitűzniük, hogy ugyanazonokon az intézményi „terepeken” építenek ki személyközi kapcsolatokat, mint a liberális globalisták, így többek között az unió egyes szinterein, például a Parlament bizottságaiban, lobbiszervezeteket kell létrehozni a Bizottság nyomás alatt tartására, nemzetközi civil hálózatokat kell beindítani, tudományos konferenciákat kell szervezni a nemzeti és keresztény értékek védelmére stb. Fontos, hogy az antiglobalista szellemi-értelmiségi erők a globalistákhoz hasonlóan egymást segítő, egymásra reflektáló, egymással folyamatos kapcsolatban lévő és információt átadó-továbbadó hálózatos formában kapcsolódjanak egymáshoz – és még számos példát lehetne

antiglobalista
szellemi hálózat
létrehozása

felsorolni, de talán már ennyiből is világos, mire gondolok. Mindehhez hozzátenném a nemzeti beállítottságú újságírók, szerkesztőségek felelősségét is, akik a rejtőzködő hálózatok feltárásában segíthetnek sokat, és természetesen titokszolgálati eszközök sem hagyhatók ki a sorból.

2) Nagyon fontos a globalista hálózatok esetében a csomópontokra, vagyis a hatalmi központokra való fókuszálás. Már Barabási Albert-László rámutatott arra, hogy a hálózatok egyfelől erősek, mert a kieső pontok helyébe újak jönnek, viszont sebezhetőek is, mert a csomópontok kikapcsolása, megszüntetése a hálózat felbomlásával fenyegethet.⁹ A globális hálózat pontosan tudja és tudja, hogy kik a hagyományos nemzetállami, szuverenista intézmények legfontosabb személyei, gondolkunk itt a már említett Kennedyre, Herrhausenre, ezen kívül II. János Pál pápára, Ronald Reaganre (döbbenetes módon a globalista hálózat most éppen utóbbi két, magasan kiemelkedő személyiség szobrát gyalázta meg Lengyelországban), és természetesen most is vannak számukra olyan célszemélyek, akiket a legfőbb ellenségként kezelnek. Éppen ezért a szuverenista értékrendű tábor sem tehet hatékonyabbat, mint hogy az ellenoldali hálózat hatalmi központjait feltárja, bemutatja a nemzetközi közvéleménynek, s hatásos kritikával lép azokkal szemben. Ez egyszerre fontos a globális szintéren (az ENSZ-ben és egyéb nemzetközi szervezetekben), az unióban, egyes európai tagállamoknál, illetve természetesen a nemzeti terepen is, Soros György személyét és hálózatát pedig talán nem is kell külön említenem.

3) Természetesen kihagyhatatlan, hogy a nemzeti oldal számára – még – adottnak tekinthető nemzetállami jogkörökkel is élni kell a globalista hálózatokkal és azok vezető személyeivel, köreivel szemben. A szervezetek, intézmények sok tekintetben hátrányban vannak a hálózatokkal szemben – utóbbiak, mint látuk, rugalmasabbak, gyorsabban reagálnak és változnak, nem kötik jogszabályok a működését –, viszont az állami intézmények jogszabályokat alkothatnak, és annak betartására kötelezhetnek minden egyes személyt, esetünkben a hálózatokat vezető, „csomópontot” jelentő figurákat is. Ezekkel a jogi lehetőségekkel élni kell abban az esetben, ha a nemzetállami szuverenitás, a polgári és keresztény kultúra, a család intézményének megvédéséről van szó. Itt nincs helye a konzervatív szemérmességnek és túlzott, de álságos és naiv béketűrésnek, hiszen éppen a konzervatív értékek és életforma, világlátás megvédéséről van szó, ami alapjában véve egy 21. századi, új típusú háborús helyzet, ennek minden következményével.

Itt csak néhány adalékot említettem a globalista hálózatokkal szembeni fellépés lehetőségeiről és formáiról. Azt azonban tudnunk kell: a globalista hálózat olyan ezerfejű sárkányhoz hasonlítható, amelynek hatalmas pénzforgásai okán újabb és újabb fejei nőnek ki, ezért igen *hosszú küzdelemre kell be rendezkedniük* ebben a században.

Ajánlott irodalom

A Nagy Terv – A Soros-birodalom Közép- és Kelet-Európában. szerk. Békés Márton, Közép- és Kelet-európai Történelem és Társadalom Kutatásáért Közalapítvány, Bp. 2021.

Angelusz Róbert–Tardos Róbert: *A kapcsolathálózat-szemlélet a társadalom- és politikatudományban.* *Politikatudományi Szemle*, 2009/2.

Angelusz Róbert–Tardos Róbert: *A kapcsolathálózati erőforrások átrendeződésének tendenciái a kilencvenes években = Társadalmi riport – 1998.* szerk. Kolosi Tamás–Tóth István György–Vukovich György, TÁRKI, Bp. 1998.

Barabási Albert-László: *Behálózva – A hálózatok új tudománya.* ford. Vicsek Mária, Libri, Bp. 2020.

Peter Bloom–Carl Rhodes: *CEO-társadalom – Vállalati hatalomátvétel a mindennapi életben.* Pallas Athéné, Bp. 2019.

Manuel Castells: *Az információ kora – Gazdaság, társadalom és kultúra.* I–III. ford. Berényi Gábor–Rohonyi András, Gondolat–Infonia, Bp. 2005–2007.

Niall Ferguson: *A tér és a torony – Hálózatok, hierarchiák és harc a globális hatalomért.* ford. Bebula Judit–Vancsó Éva, Scolar, Bp. 2020.

Gajduschek György: *Governance, policy networks – informális politikai szereplők a döntéshozatalban.* *Politikatudományi Szemle*, 2009/2.

Mark Granovetter: *A gyenge kötésekre [1973] = Társadalmak rejtett hálózata.* szerk. Angelusz Róbert–Tardos Róbert, Magyar Közvéleménykutató Intézet, Bp. 1991.

Kertész János–Vicsek Tamás: *Komplex hálózatok a természetben és a társadalomban.* *Magyar Tudomány*, 2006/5.

Peter Philips: *Giants – The Global Power Elite.* Seven Stories Press, New York, 2018.

Pokol Béla: *Globális uralmi rend.* II. Kairosz, Bp. 2008.

David Rothkopf: *The Global Power Elite and the World They Are Making.* Farrar, Straus and Giroux, New York, 2008.

Szántó Zoltán–Tóth István György: *A társadalmi hálózatok elemzése.* Akadémiai, Bp. 1993.

9 BARABÁSI: *I.m.* 132–138.

VILÁGOK HARCA

» a globalista elit víziója egy új világberendezkedés

Végül foglaljuk össze, hogy a globális elit és az általa működtetett hálózat törekvései hogyan, milyen módon veszélyeztetik, üresítik ki, semmisítik meg a demokráciát! A PÁT hármasságának hagyományos nyugati, polgári demokráciára, keresztény kultúrára, klasszikus családokra épülő egysége, illetve a hármasság globalista-liberális víziója, amelynek célja egy globális piac-állam és piac-társadalom létrehozása egyfajta világkormányzás által, a legélesebben állnak szemben egymással. Ez egy új típusú megosztottság, amely túllép az eddig ismert, elmúlt századokra jellemző politikai és társadalmi konfliktusokon, mert több évszázados társadalmi szerkezeteket, intézményes rendet kérdőjelez meg.

A politikatudományban a legélesebb és társadalmilag a legmélyebben beágyazott politikai konfliktusokat Lipset és Rokkan alapján törésvonalaknak (*cleavages*) nevezzük.¹⁰ De Lipset és Rokkan tipológiájában ezek a törésvonalak egy adott országon, nemzetállamon belüli konfliktusokról szólnak, legyen az a munka és a tőke ellentéte, vagy egyes vallási, felekezeti, illetve etnikai-nemzetiségi ellentétek. A globalizmus és a szuverenitás 21. századi – egyelőre nevezzük így – „törésvonala” viszont túllép a nemzeti-nemzetállami kereteken, s az alapvető alrendszerek (piac, állam, társadalom) működésének alapjait rengeti meg. A globalista elit víziója ugyanis egy új világberendezkedés, egy új világlátás és életforma. Ezért nem alaptalan azt állítani, hogy a konfliktusok globalisták és szuverenisták között nem pusztán értékrendi vitákról szólnak, ez több annál: itt világok összecsapásáról van szó. A Lipset–Rokkan-i értelemben vett törésvonalról ugyanis akkor beszélhetünk, ha a szembenálló csoportok, közösségek alapvető érdek- és értékbeli ellentéteik ellenére a PÁT évszázadok alatt létrejött és rögzült intézményi keretezésében (*framing*) kívánják megvívni a politikai csatáikat, beleértve ebbe a nemzetállami, területi kereteket, az állam szuverenitását, a piac autonómiáját, a civil társadalom közösségi terepeit és a demokratikus választások legitimitását. Politikai vitáikat és küzdelmeiket *e framingen* belül, azt nem feldúlva és megsemmisítve kívánják megvívni, tiszteletben tartva az így fennálló játékszabályokat. A globalista és a szuverenista táborok közötti törésvonal esetében viszont a tét éppen a PÁT hármasságának megmaradása vagy megszűnése – ezért ebben a 21. századi konfliktusban helyesebb törésvonal (*cleavage*) helyett hasadásról (*fission*) beszélni. Hasadásról két világ között, amelyben az egyik a bejáratott, ismert, működőképes világ, a másik pedig egy vizionált, legfeljebb foltokban látható, ismeretlen és kiszámíthatatlan világ, amelyről igazán senkinek nincs tapasztalata.

Mindez pedig alapvetően érinti a demokratikus intézményrendszert is: amennyiben ugyanis nem törésvonal, hanem hasadás áll fenn a két világlátás között, az azzal a következménnyel jár, hogy a hagyományos létmód kereteit felrúgó globalista elit a demokráciát is csak a saját keretezésébe beleférő irányzatok, politikai és társadalmi csoportok részvételével tudja elképzelni. Amikor Soros György és hálózata a magyar kormány megbüntetésére és ellehetetlenítésére törekszik, illetve amikor Lengyelországtól egészen Észak-Macedóniáig a globalista, a „nyílt társadalom” eszméjének elkötelezett politikusokat, pártokat igyekszik válogatott eszközökkel hatalomra juttatni, akkor valójában ennek a kirekesztő és kiszorító pressziónak vagyunk a szemtanúi. Másképpen szólva, a globalisták részéről nem pusztán egy választási győzelem és a kormányzati hatalom megszerzése a tét az aktuális választásokon, hanem az eszköz olyan állapotok létrehozására, amelyben a szuverenisták tartósan kiszorulnak a politikai életből és a demokrácia intézményei közül is. (Példaként említhető Gyurcsány Ferenc megjegyzése arról, hogy Vidnyánszky Attila rendező, tágabban pedig a nemzeti és konzervatív oldal meghatározó emberei „földönfutók” lesznek, de példa erre Fleck Zoltán felvetése is, mely szerint a baloldal győzelme esetén

10 Seymour M. LIPSET – Stein ROKKAN: *Party Systems and Voter Alignments: Cross-National Perspectives*. Free Press, New York, 1967.

a jogállamiságot rövid időre fel kell függeszteni, illetve Fekete-Győr András kijelentése, miszerint itt nem kormányváltásról, hanem rendszer-, sőt korszakváltásról van szó, hiszen az országot „fideszteleníteni” kell, s Orbán Viktor ez esetben elutazik „örökre Keletre”, tehát kiiktatódik a rendszerből.) A globalisták tehát valójában egy „saját” „demokráciát” építenének maguknak, amelyben immáron csak a globalizmuson-liberalizmuson belüli árnyalatok és alirányzatok vívhatnának egymással küzdelmet – ha egyáltalán ez komolyan vehető politikai küzdelem lenne, s nem pusztán bábszínház a globális elit rendezésében, a világhatalom igazolhatóságának érdekében.

Összegezve: az a veszély áll fenn a 21. században, hogy széthasad a PÁT hagyományos, klasszikusnak mondható rendje és egysége, a demokráciában eddig pusztán „csak” szembenálló felek különválnak egymástól, s a globalista elit által vezetett tábor (vagy inkább „világ”) nem ismeri el legitim szereplőkné a szuverenistákat, nemzetieket és konzervatívokat (miközben utóbbiak ezt sohasem teszik a globalistákkal). Ezáltal viszont a politikai csatáknak kereteket adó demokrácia elveszíti a relevanciáját, nem lesz a továbbiakban a hatalom megszerzésének legitim, elfogadott terepe, mely a népakaratot tükrözi vissza a dolog legmélyebb értelmében. Ennek következtében viszont visszajuthatunk azokhoz a predemokratikus állapotokhoz, amelyek jelen korunkban is megfigyelhetők például Afrika nagy részén, ahol a parlamenti és egyéb helyi választások pusztán a széthasadt törzsek, etnikumok, vallási és katonai csoportok, elitek, diktátorok és diktátorjelöltek közötti tartós háborúk egy-egy szakaszát jelentik, sokszor nem is a legfontosabbat más harci eszközök alkalmazása mellett. Arról nem is beszélve, hogy itt a vesztes felek általában nem ismerik el a választási eredményeket legitimnek, csalást, korrupciót kiáltanak, és puccsal próbálják megdönteni az aktuális uralkodót. Vagyis a demokrácia innentől már nem a hatalom forrása a népszuverenitás alapján, hanem a politikai hasadások (*fissions*) mentén zajló élet-halál küzdelmek eszköze, sok egyéb más harci forma mellett.

A világok közötti hasadás tehát azzal a következménnyel járhat, hogy a demokrácia intézményei jelentőségüket, méltóságukat és tekintélyüket veszítik. Mindez annak a következménye, hogy a globalista-liberális tábor – szemben a szuverenista-konzervatívokkal – egyszerűen nem fogadja el egyenrangúnak a másik oldal létmódját és világlátását, s ezért végső soron annak kirekesztését, megsemmisítését tűzte ki célul – ez pedig aláássa a demokrácia intézményeit. Ezért mondható az, hogy amennyiben a szuverenista tábor meg akarja védeni a demokráciát a 21. században, vállalnia kell a politikai háborút a globalista hálózatok világalakító terveivel és törekvéseivel szemben. Tennie kell ezt saját önmérséklete, visszafogottsága és a harctól való ódzkodása ellenére is, tennie kell saját létmódjának megvédelme és az utánunk jövő generációknak, saját gyermekeink és unokáink jövője érdekében. Fergusonnak igaza van, amikor azt fejti ki, hogy „arra számíthatunk, hogy a megújulni képtelen hierarchiákat egyre jobban szétzilálják a hálózatok, de a hierarchikus rend restaurációjára is van esély, amennyiben világossá válik, hogy a hálózatok önmagukban képtelenek kiküszöbölni az anarchiába süllyedés kockázatát.”¹¹

A II. világháborúban az egyik szövetséges táborokat egyszer azzal vádolták, hogy a seregen belül nem érvényesül a demokrácia, amire ő azt válaszolta: mi most itt a demokráciát nem gyakoroljuk, hanem védjük. Mi, szuverenisták még ennél is bonyolultabb kihívás előtt állunk: úgy kell megvédenünk a demokráciát kökemény módszerekkel, a galamb szelídségével ugyan, de most inkább a kigyó ravaszságával, hogy közben még gyakoroljuk is a demokráciát. ■

bábszínház a globális elit rendezésében

11 FERGUSON: *l.m.* 84.